

ΚΑΜΩΑΝΑ

|| ΟΡΓΑΝΟ ΤΩΝ ΕΦΕΔΡΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΤΟΠΙΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ||

Στόν ήλιο, τόπο θέλουμε κ' έμείς!
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ
ΧΡΟΝΙΑ Δ'. ΔΡΙΘ. 19
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
Αλωνάρχης 31 Τρίτη
1928. Άν. ήλ. 5.29 - Δόλ. 7.32

Η ΜΥΤΙΛΗΝΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΥΣ
Συνδρομή χρονιάτικη δραχμές έκατό
Τό φύλλο 1 Δραχμή

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΕΩΣ ΝΕΩΝ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΑΝΟΙΞΟΥΝ ΤΟΠΟΙ...

Παλαίβουν γύρω μας οι άνθρωποι των παιδιών ήθών να φτιάσουν τη συνέχεια που νομίζουν χρειαζόμενη στην ιστορία τους. Έτοιμάζονται να δημιουργήσουν το μέλλον της ανάλογο προς το παρελθόν, το τόσο έλειγνό, άλοϊμο, και τόσο τρισάθλιο παρελθόν της.

Ο έντελώς άνομοίμορφος στά συνθετικά του στοιχεία πολιτικός όγκος που από τιους καιρού όλοένα πιο στενάχωρα πολιορκεί την επαναστατική έξουσία, άγνοεί όλόκληρα σήμερα την ύπαρξη της νέας πολιτικής δύναμεις που αποτελεί ή άποστρατευμένη γενιά της χώρας. Την άγνοεί ή μάλλον τη θεωρεί κάτι που άόηματο ως πρυσίν και ως πρυσίν συννεχωνέντηκε μέσα του, κάτι που ήταν άδύνατο γάποτελέσει κόσμο πολιτικών ιδιαίτερα, με ψυχή και συνείδηση δική του και δική του κατεύθυνση πολιτική.

Οι διάφοροι πολιτικοί σαλιμπάνοι που βαρύνει στα άφτιά του υπηρέτω και χασμουριάη ελληνικού λαού το κύμαλον του ελαφρού ύποκριτικού Πατριωτισμού τους, θά δοκιμάσουν πολλή κόπο και έξαιρετικώς μεγάλη θλίψη όταν βρεθούν στην άνάγκη να πιστεύουν ότι το λεπτότατο φύσημα του άνέμου που άρχισε να πνίγει θά γίνει σφοδρότατο με τον καιρό, και στην άκαταμάχητη όρμη της καταρρακίδας που θά ξεολάσει θά γκρεμιστεί τό ξεροτόχολο πολιτικό τους Προπύργιο που όπως όπως κατορθώσαν γά τό ξαγαστήσουν επάνω στα όρνια του Παλαιού. Θά τό υπερασπίσουν βέβαια! Θά τό υπερασπίσουν με όλα τά άσπρα μαύρα και πολυχρόμα μέσα που τους τίδιδαξεν ή πολύχρονη κομματική έμπειρία τους και ή με τόσο μάταιο κόπο άποκτημένη δημαγωγική τους Ικανότητα.

Θά ήτανε ομοιή άφέλεια γά έπιστεύαμε σήμερα ότι με τό ξεπάστρεμμα μερικών πολιτικών άρχικοκοδείλων που έκάναμε επαναστατήσατε, ή γλυνώσαμε μια γιά πάντα άπτην αναθεματισμένη αυτή σειρά, που τόσο γόνιμη δυστυχώς την καθιστούνε στον τόπο μας λόγοι...—Τί λόγοι γά πει ναβείς!

Μόλις έκατάκατοε λιγάκι ό επαναστατικός σάλος και άμέσως ξεφύτρωσαν, καθώς τους σαλιάγουν μετά τη βροχή, οι διάφοροι παλιοί και νέοι έξουσιαστές, που είτε από όρμη μοροφιλόδοξη κινούμενοι είτε από λόγους προνομίας κεφαλαιοκρατικής, άντιστρατεύονται, οι πρώτοι φανερό, οι δεύτεροι ύπουλα, τό Κράτος τό Έπαναστατικό.

Οι πρώτοι, γελοίοι σερεναδόροι κάτω άπτά παράθυρα... της Έλευθερίας του Λαού, ιδεολόγοι του κοιτιού που έχει επάνω την άχρειότερη φέριμα του πολιτικού παρελθόντος του Έθνους, άντιπροσωπεύουν την όξντέραν μορφή της πολιτικής άγυρτίας που σαν θανάσιμη πνοή άνέμου φαρμακερού πλημμυρίζει την άτμόσφαιρα γύρω μας.

Οι άλλοι που όλη τους τη δραστηριότητα τη χριστούνε κυρίως στην οικονομική πολιτική της Κυβερνήσεως άπό την όποια δεν έχουν λόγους γά είναι έντελώς εύχρηστικένοι, κάτω άπό όποιοδήποτε πολιτικό προσωπίο και άν έμφανίζονται, όσο και άν εργαζονται άποχθονώς με όσοδήποτε συγκεκαλυμμένο τρόπο κι άν μιλούν είτε γιά γά πανηγυρίζουν τις διπλωματικές επιτυχίες της Έπαναστασεως, είτε γιά γά θέσουν κάθε λιθόν εις κίνησιν γιά γά επιταχύνουν τις έκλογές, οι άλλοι αυτοί πολύ μικρές κατορθώνουν γά μάς άποκηρύξουν του τεραστίου κεφαλαιοκρατικού πόθους των.

Άπέναντι και των δύο αυτών πολιτικών τάξεων πρέπει γά όρθώσουν τό άγαστήμά τους επιβλητικοί οι Σύνδεσμοι της Έθνικής Σωτηρίας. Άπέναντι των πρώτων που μάς ύπόσχονται γρήγορα ένα καινούριο αιματοδιψασμένο Σαγγάριο με πρώτης ποιότητας δάφνης πολεμικές, και άπέναντι των δευτέρων που άν δεν άκολουθούνε την νοσοκοπία των πρώτων, δεν θά διατάσσουν όμως καθόλου κι αυτοί γά μάς φτιάσουν ένα κοινωικό Σαγγάριο τρισχειρότερον άπ' τον άλλον, εάν τους επιτραπεί.

Δέν θέλω γά κάτω ιδεολογικήν επίδειξιν, ούτε έξομολόγηση άρχών μέσα στις στήλες της εφημε-

ρίδας αυτής. Θέλω άπλώς γά φωνάξω στους ανθρώπους που μ' άκούνε ότι γιά τους λαούς ή πολιτική και ή κοινωική έλευθερία είναι πράγματα που έχουνε δεσμό και σχέση πάρα πολύ στενά. Έάν θά είμαστε δοδολι πολιτικώς, κοινωικώς δέ μπορεί γά ύπάρξουμε έλεύθερα άτομα.

Οι Σύνδεσμοι της Έθνικής Σωτηρίας δέν είναι ούτε επαγγελματικά σωματεία, ούτε σύλλογοι άναπήρων πολέμου γιά γά θεωρήσουν τον προορισμό τους εκπληρωμένο μόλις ίδούν ότι επέτυχαν ένα βανάμ άλληλεγγύης κοινωικής και ένα μέτρον κρατικής προνομίας.

Είνε οργανώσεις γεννημένες άπ' τον πόθο δημιουργίας μιας νέας κοινωικής και πολιτικής ζωής. Έν τοιαύτη περιπτώσει έχουν χρεος κατ' αρχήν γά κηρύξουν την ΑΠΟΛΥΤΗ κοινωικη και πολιτική ανεξαρτησία τους.

Είνε βέβαια πώς άκόμα καμμία κατεύθυνση δέν επήραμε. Είμαι τόσο μακριά που δέ μπορώ γά ξέρω τους λόγους της τόσο ούσιαστικής καθυστέρησεως. Θά ήτανε όμως έντελώς μάταιο γ' άσχοληθούμε πλέον μ' αυτούς γατι βιάζει ό καιρός γά βρούμε άπτη θανάσιμη τούτη άδράνεια. Πρό παντός άλλου πρέπει γά πιύσουμε παραπαίοντες και χελνοπορόντες μέσα στό κοινωικό και πολιτικό άχανές που μάς περιβάλλει. Πρέπει γά εύρουμε τη θέση στην όποια άρμόζει γά σταθούμε και γά χαράξουμε με τόλμη και γενναιότητα την κατεύθυνση που πρέπει γά πάρουμε.

Ετόλμησα γά βγάλω στη μέση τά ζητήματα αυτά πού άκόμα δέν κατορθώθηκε γά γίνουμε ούτε τό θέμα μιάς γενικώτερης συζητήσεως, άπτην ό ποία θά έβγει άναμφισβήτητα ή συνταυτισμένη πρόθεση και ό γενικός πόθος όλων, που θά μάς σπρώξει προς την πράξη και την ενέργεια. Μερικοί τά θεωρούντε ίσως όντερα θερμοκήφαλο, άλλοι με περισσότερο σθένος τά τοποθετούντε στα άόμακρα του μέλλοντος και άλλοι, ζήρηότεροι αυτοί, βιάζονται γ' άπεύσουν γά σημάνει ή ΚΑΜΠΑΝΑ του Όρθρου της Γενίας. Μά τι περιμένουμε τέλος πάντων; Άπό ποίον περιμένουμε γά μάς πει γιά γά τό πιστεύουμε πώς έχουμε τό δικαίωμα γά επιδιώξουμε την άπικρά-

τησή μας στην έθνική ζωή; Κανένας δέ θά μ' άκούσει πού όπός. Μά και ναβείς: θά θά φέρει άνείρητη σταυρό που με έμεις, δίδει, γιά γά τομήσει θά του έχρησάσανε ένα έξαιρετικώτατο μέγεθος άνδανιρομίας.

ΘΕΙΛΑΠΗΣ ΔΕΥΚΙΑΣ

ΝΕΤΑ-ΣΚΕΤΑ!

Δύο κινωικά γεγονότα, γά πούμε, ή έκθεση της Γεωγραφικής και τό Μυτιλιό Παιναγδο, που έδωσαν άφορμή γά σκεπτό λίγα πράγματα, αυτά που έχω σκεπτό γά γράψω παρακάτω. Μ' άλλα λόγια μού δόθηκε άφορμή γά σταθμίσω πού βρέθηκε τό κόσμο, έδώ, σχετικά με την άνθρωπισμό. Μιλά ετσι γατι πιστεύω πώς: έχω ταβλίτιστον είμα άνθρωπος, προσπαθώ γά να 'Ανθρωπο... Άπό μια τέτοια πίστη στον άνθρωπισμό μου πέρνω τό θάρρος: γά μιλήσω γά όσου: έχω παραμύθισον τά άνθρώπινα καθήκοντά τους, ή γά καθ' ύλην ή άπ' όσο είναι συνάδουμένοι γά άκούν. Νοί! Μιλά λιπόν με κάποιον δικαίωμα — με τό δικαίωμα που έχω ό ά-θροπος; πού κάνα τό καθήκον του άπέναντι στον άνθρωπο που δέν τον κάνα. Και σ' αυτό βέβ' γά δέ μπορεί παρά γά συμφωνήσε. μαζί μου ό κάθε κόσμος...

Σ' όλη αυτή την ιστορία που όνομάζεται κοινωική κίνηση, ξεδιέλεσε στο τέλος πώς ή κινήσος δύναμις είναι ένας κόσμος εργατομάς, ή τρομοκρατική φιλαντία, — μ' ένα λόγιστό σύμφερον, πού πρέπει γά τό γράψω με Σ κεφαλαίο, ΣΥΜΦΕΡΟΝ! Αυτό είναι τό μαγικό Βήμα Σ' όλο; πού κτυπάει την κοινωική μας ζωή. «Ε' όδ' γάρ ζώμεν και κινούμεθα «αι έομέν!»

Άν βγάλα κανείς τό μαγικό βότανο της έκπέσεως άπ' τη μέση, όλα τά πανηγύρια του κοινωικού δολόου, τά θεάματα τ' υ, οι συναναστροφές του, τά συνάκοια τ' υ, οι θρησκείες του, οι γένεις του, τά β' φέσημα του, οι κηδείες του, ή άβόρησις του, οι ριθιρίτιες του, οι ένδοχο σομιά τ' υ, οι έκκυήσεις του, ή φιλανθρωπία του, τά λούσι του, τά δικ' όματά του, οι φίλιες του, — κάθε ή δ' ήλιότη μ' Έαν λόγ, θά σβέσει θά ξεστρίσθει, σαν άνα μύθη. Αυτό πού μπορεί γά τό δει ό σφαιριό ό κάθε άνθρωπος πού ό θέλει γά δει.

Ψυχή, φευγά και άληθινά μετέλλευσή κάθε είδους. Μπρούμε όμως γά π' ά περιπέρα μ' ή με τον άγνώστον, Εμπρός! Θά παρακαλούσα κάθε κίονο γά μού δείξω, γά με κάνει γά τό τέλος πάντων, κάποια ιδέα, κάποια ομοιά Καθήκοντες μέσα σ' αυτή την κινήσος ή τιμπανοκροσία, μέσα σ' αυτή την άντάρα που άγωνίζομαστε γά την κίνηση γά παραστάται Έθνομικές διαθέσεις. Κάντε μ' υ λοιπόν, κίριέ μου, άποχτή μου κύριε, γά δά μιά τέτοια ομοιά Καθήκοντος. (Μιλά ετσι, έχοντας άπ' όψη μου πώς: τοβόχιστον είστε σύμφερον πώς: τό Καθήκον είναι πού μάς, δίνω έναν προορισμό, όπως λέμε, διαφοροκόν άπ' του γαϊδάρον είτε της χήνας; Πουθενά! Μά βέβαια και είναι ή καύ μεγαλοπρεπής άνοησία γά ζητά κανείς

(17) ΣΤ. ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ

(Συνέχεια)

Κουβεντιάσαμε ώρις δ' άπερες άκόμα. Έραβα πώς την άλλη μέρα θά λιποταχτώσανε άλλοι πέντε της άγγαρείας του μαγειρίου, και μαζί τους και Μιχαλάκης. Μούδειξε μάλιστα σ' έναν ελληνικό χάρτη και τό δρόμο που θάβλοισθούσανε. Ο χάρτης αυτός που ξεμύτησε είναι παράξενος στον έρω κόσμο του γαλακώματος, μούδοκε τη βεβαιότητα πώς άληθινά υπήρχε οργανωμένη αποπαγάντα λιποταξίας μες τό Στρατό. Σάν σφύθηκα πίσω σ' όμ' ό μου είμονα σ' ό γούρος πώς ό Μιχαλάκης δέ θά λιποταχτώσε. Όχι γιά τίποτ' άλλο. Μονάχα γατι δέν είχε τό κοινάγιο γά τό κάνει. Διαταξία σήμαινε μιά ομοιή πολεμική έπιχείρηση που θά βράταγε ως τά σύ-

νορα του Κράτους της Άθήνας. Σήμαινε πορείες ξεθεωτικές, μάχες με χωροφυλάκους κιάποσάσματα δικά μας και διεθνή. Σήμαινε κινήσημα άλόπητο, σκυλίσιο. Σήμαινε πού πάντων παλιφραδιά. Κιό Μιχαλάκης δέν ήταν γιά τίποτα πράματα. Γιαυτό σαν ά σούστηκε ή λιποταξία της άγγαρείας του μαγειρίου, μες τά όνόματα αυτών που τίθεσαναν μόλο τους τον όπλο καί τις χειροβομβίδες, δέν ήτανε και τόνορα του Γιγάντη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΑ'

Κάθονμαι μέρες δ' άπερες μες τό φρεχτό μου άμφοι δίχως γά βγαίνω πιά έω, πολλές φορές και τη νύχτα άκόμα. Τό ξεβί μου τό πόδι πού γά ένα παλιό τραύμα άπ' τους βαλκανικούς πολέμους του 12 έπαθε σφραγισμό άπ' την αιχμή ύγρασία. Πιάστηκε ως άπάνον στο μερί, και με πού άναπόφορα. Πάσωνέ μου ό βράχος όλοένα σιάζει.

Χτες βγάλαμε τόνα τό σαιίδι της πατωσίας, κιάδιόσαμε ήξου στο χαράκιμα όλο τό νερό πούζε συναχτή σιάλα στάλα μες τό λάκο του άμριου. Στάλα ένα νερό σάπιο, βρώμικο κιόλόμαυρο σαν τάπονερα που κατασταλάζουν τό χειμώνα στα βοτάνια μνημούρια. Μύριζε μούχλα, λίπα σβουμένη κιάποσίγαρο. Μά ή ύγρασία δέ λιγότερε καθ' όλο ούτε και τώρα. Ο άκίνητις άγέρας που άνεσαίνουμε μες αυτή την τρέσα με τον άδερφό μου, είναι μονοκίμενος πάντα. Είναι ένας άγέρας ιδρωμένος.

Τώρα που ό πόνος του ποδαριού μου με βαστά σκεβρωμένον πάνου στο στενά χοντροσάινδα σαν άληθινά θαμένον άνθρωπο, κυριέβουνε την ψυχή μου ένα σφοδρό λυπητερές και πόνιθιμες συλλογές. Τις νιώθω γά βουίζουμε σαν ένα κ' άκαδι μαύρες μύγες μες τό καϊκάλο μου, τό καϊκάλο μου τό αϊσάνομαι μεγα-

λωμένο σαν ένα πιθάρι.— Οι μαύρες μύγες σπώνουνται, σμάρι, γιόμίζουνε βοητό και θλίψη τό κεφάλι μου, κατόπι κατοκαθίζουνε γιά μιά στιγμή όγι γά γά μάφαιουνε ήσυχο, μά γιά γά βουηξήσουνε τις βελονώτες πρόσκαξίδες τους μες τό μυαλό μου. Με φρέξη βλέπω τό ντουφέκι γά πλαγιάζει δίπλα μου με όλη την ύποκριτική του ήσυχία, και την ξεφολόγη πού σκουριάζει μες τό φηκάρι της καρτερώντας γά γλύνει άθρωπινό αίμα.

Συλλογίζομαι. Οι μέρες κι οι νύχτες περνάνε πάνου άπό τη Γης, σά μιά σειρά άσπροι και γαλαζίοι γερανοί. Είναι οι όμορφες μέρες της νύχτης μου κ' είναι οι γοητευτικές νύχτες της νύχτης μου, πού περνάνε δ' άπ' την έμπαση του τάφου μου, σαν πουλιά ώραία, που τραβάνε στα περασμένα δίχως έλλίδα γά ξαναγυρίζουνε πιά, και δέν άπλώνω τά χέρια μου τά-

ΜΥΤΙΛΗΝΕΪΚΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ * ΑΝΟΙΧΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ * ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

τέτοιο πρόμισο, αφού το πᾶν ἰδῶ χάριτι ἔχει ἐλατήριον τὸν φιλαγῆα, τὴν ἀποκοπήν ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ μᾶλλον ἢ τὸν καθῆκον ἴσα ἴσα εἶνε ἡ γενναία θυσία εἰς βάρος τοῦ ἑαυτοῦ, εἰς βίρας τῆς εὐκολίας μᾶλλον τῆς καλοπέρας μᾶλλον. Καλύτερα λοιπὸν νὰ κινήσῃ κανένας νὰ ἔβρα τριαντάφυλλα στὰ χεῖρα τῆς Ἐβρατίας, παρά σὺν καθῆκοντος μέσα μας.

Κ' ἔπειτα, κυρίες καὶ κύριοι, ἀπορροῖμα πῶς τίχα δὲν προκόβουμε ὡς φυλὴ. Μὰ καὶ τὸ τελευταῖο σκοπεῖται μὴ μᾶλλον νὰ σκοπεῖται πῶς ἡ προκοπὴ καὶ τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς φυλῆς θρέφεται ἀπὸ μὴ φλέβη γερῆ, ἀπ' τὸ καθῆκον.

Ποῖο καθῆκον ἔχουμε ἐκπληρώσει ἀπέναντι τοῦ λαοῦ μας (ὡς πατέρας, ὡς ἀδελφός, ὡς πλοῦτος, ὡς ἀθροῦς), καὶ ποῖο καθῆκον κάναμε σχετικὰ μὲ τὸ σύνολο, σχετικὰ μὲ τὴν κοινωνία; Ποῖο τίχα — Κανένα! Τὸ καθῆκον ἔχει μέσα του τὴ θυσία. Ὅχι καθῆκον ἀπὸ κείνα ποῦ θὰ βαρύνωμε ἐμῆς καθῆκοντα, γιατί ἐμεῖς εἴμαστε ὁ νοῦς, ἐμεῖς κ' ὁ παῖς. **Καθῆκοντα εὐκόλα, καθῆκοντα τοῦ καρποῦ, δὲν ὑπάρχουν ὁ ἀπὸ τὸν κόπο. Καὶ μοιλοῦται μιλῆμε ἀπὸ ὄρθρου βαθέως ἕως τὸ βράδυ γὰρ φιλανθρωπικούς σκοπούς, γὰρ καθῆκοντα κάθε λογῆς, σὺν ἐκείνῳ τὸν Ἑγγλέζῳ ποῦ ἔγραψε παγκόσμια ἱστορία χωρὶς νὰ ἔξεραι τί ἔχει γέιναι ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ πενήντα χρόνια.**

Κάθε μας κέφα, εἶτε γὰρ νὰ γινεῖσθε, εἶτε γὰρ νὰ χορῆνουμε, εἶτε νὰ δεῖξουμε πῶς ἔχουμε φλωριά καὶ διαμάντια καὶ ἀμύδια καὶ μπαγκανότες, γὰρ νὰ γελῶσθε τὸν ἑαυτὸν μᾶλλον; τὸ κάνουμε τίχα χωρὶς νὰ θέλωμε, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιδοῦμε, τοῦ κολλῶμε τὴν ἐξαγωγικὴν ἐπιτέτα **Καθῆκον!** Μπᾶμ καὶ μπουμ!.. Βέβαια χρειάζεται νὰ θυσιασθῇ τὴν ἡσυχίαν τοῦ κανένας γὰρ νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ μεντερί του, νὰ τυθεῖ, νὰ ἀνδρῖσθῇ ἐπὶ τὸν ἀνδρῶνα ἀπέναντι τοῦ ἀπὸ καρέκλας τρεῖς ὄρες; σὺν κεραινοπληκτικῶν, καὶ νὰ χορῆσῃ, νὰ κάμει κόρτε καὶ νὰ φωνάξῃ ζήτω! Βεβαίως! Μόνον γὰρ σκοποὺς εὐγενεῖς, φιλανθρωπικούς καὶ τὰ τέτοια μπόρει κανεὶς νὰ ὑποστῇ τέτοιες θυσίας! Κυττάξτε μὰ στιγμή τὴν εἰδοποίησιν τοῦ Παναγυραίου. Αὐτὸ δὲν εἶνε εἰδοποίησις! Αὐτὸ εἶνε τοῦ ἄνθρωπου Παράδεισος! Αὐτὸ εἶνε λόγος τοῦ ἄνθρωπου, εἶνε ἕλγος, ἀγάρεσις, ἀσκηθόδρομος μὲ δεκαεχθὰ ἀπομυχανεῖς. «Ὅλη ἡ Μυτιλήνη τῆς Ἀγαθολογίας» τοῦ Πνεύματος (ὁ Τυχογράφος ἔχασε τὴ λέξη Ἀγίου) τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Φῶς Τρόπῳ! Ἄσκησις Τέχνης! Χόρευσις Φῶς Τρόπῳ ἢ γέιναι Ἀκατάλληλος; διὰ Δεσποινίδας! Ἀλλῶς πῶς θὰ εἶνε...

Ὅλος αὐτὸς ὁ φανατισμὸς, ποῦνε μόνον ἡ ἀρχὴ τῆς εἰδοποίησιν, θὰ ἔβρῃ βαθεῖαν ἀπὸ τῆς εἰδοποίησιν εἰς τὰς καρδίας καὶ τὰ εὐγενῆ ἀσθηθῆματα τῶν ἀπογόνων τοῦ Περιλήου; Πῶς δὲ! Καὶ πῶς εἶνε κείνος ὁ κοῦτός ποῦ δὲ θέλει νὰ γινετοποῖσθῃ ἀπὸ τὰς 7 μ.μ. ὡς τὰ μεσάνυχτα πληρώνοντας 5 δραχμῆς καὶ γὰρ κερὶ καὶ γὰρ ὑστερα ἀπ' τὸ δειπνο, ἀγοραζόμενος: Χορὸς, Σινεμά, Μαντιλιάντα, Πυθία-Καρογκιόλης, Τζαζ-μπάν, καὶ διακόσια ΚΑΙ, κ' ἕνα ζεμπιλὶ Ἀτραξιὸν καὶ ἐκπληξίαι, καὶ μαζὶ ἄνοι καὶ Ἀγαθολογία, Φιλοτέχνος, Φῶς-Τροταδόρος καὶ Ἀντιλήπτωρ τῶν χειμαζομένων ἀδελφῶν μας!;

Σ' αὐτὰ ἔχει δὲ τὸν ὁ κόσμος! Κεῖνος ποῦ θὰ κάμει εἰσητήριον θὰ βγάλῃ τὰ λεπτὰ του! Μόνον ποῦ ὁ χορὸς τοῦ Φῶς Τρόπῳ μπουσῆσαι νὰ ὀνειρασθῇ καὶ Ἐλληνικά: Χορὸς τοῦ Καθῆκοντος. Ἐγὼ τοῦλάχιστον τὸ προτείνω... Φαίνεται ὅμως νὰ εἴδῃται κ' αὐτὸ τὸ Φῶς Τρόπῳ, γιατί τῶνονε τοπῶσαι μὲ κᾶτι θρησκῶδη στοιχεῖα, ποῦ δὲν τ' ἀξιώθηκε οὔτε ὁ Κάιζερ οὔτε Γερμανικὴ; φημερῶδες.

Τὸ κάτω κάτω ἂν εἴχαμε τὸ θάρρος νὰ κορμῆ τὴν ἐρχόμενη Κυριακὴ θὰ γινεθῆσθε. Θὰ χορῆνουμε, θὰ κάνουμε Τζαζ καὶ μπάν καὶ ἐκπληξίαι καὶ Ἀτραξιὸν **Γιατὶ θέλωμε νὰ κάνουμε κερὶ!** Θάτανε λαμπρὰ.

δύναται γὰρ νὰ τὰ πιάσω ἢ γὰρ νὰ δεηθῶ νὰ σταματήσῃ τὸ ἀλύπειτο πέρασμα τους. Ἡ Ζωή, ἡ Ζωή! Μὰ εἶναι τόσο λίγη καὶ τόσο ἀκριβή. Κεῖναι τόσο μακρὸς ὁ ἔθνος τοῦ τάφου. Ὅμως ἐμεῖς κονταίνουμε τούτη καὶ μακραίνουμε τὰτέλειωτα χρόνια ποῦ θὰ σαλπίζουμε μὲς τὸ χῶμα οἰγὰ οἰγὰ μᾶλλον μὲ τὰ σκουλικά. Αὐτὸς ὁ λόγος μέσα στὰ κόκαλα τοῦ ποδιοῦ. ἘΞανα τρυπάνι γυρίζει μὲς τὴν κλειδωσὴν τοῦ γόνατου. Καὶ σὺν καταλαγιάσει εἶναι οἱ ψεῖρες ποῦ τρέχονε πάνου στὸ λερὸ σου κορμὶ καὶ σὲ κάνουν νὸ ξύνεσαι μὲ τὰ μαῦρα κοφτερὰ νύχια, ὡς ποῦ τρέχει αἷμα. Πολλοὶ μπήκανε στὸ νοσοκομεῖο ἀπὸ τέτοιες νυχτοληγῆς

Κ' ὑστερα, ἢ νὰ μένε διάδωξη, νὰ ἢ μὲ τὴν εὐχὴν τῆς γῆρας, τὸ μωρὸν, τοῦ ἀνεργου οἰονομαρχοῦ, μέρα νύχτα εἶνε μπροστὰ μας. Μὰ: ζῶναι ἀπὸ παντοῦ ἡ βροσιμμένη αὐτὴ ἀνθρωπότης. Πήγαινε ἡ τύχη καὶ χωρὶς νταούλια καὶ ριζὴ τῆς τὸ μόνον σπέρμα σου χωρὶς νὰ τὸ διαλάτεις σὺν κόκκορας, καὶ χωρὶς (γὰρ δὲν εἶνε ὁ Θεοῦ) **νὰ πανηγυρίζεις ἀπ' ἀφορμῆ τῆς δυστυχίας τῆς.** Τίχα πρέπει νὰ γλετήσῃ: γὰρ νὰ δώσῃς στὸ μικρὸ μωρὸ ἕνα κουλουράκι, σὺν γυμνὸ κορτίτῳ ἕνα φροστῆν ἐπὶ τὴν κούρασιμῆν γῆρας ἕνα κομμάτι ψωμὶ, σὺν ἄρωστο ἕνα κοττήρι νερὸ! Εἶνε τρομερὸ! Σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ συλλογηθῆτε. Εἶνε τρομερὸ! Ὅποτε χωρὶς νὰ ἀγοράσῃς ὅσα τυποθήκαν ἐπὶν εἰδοποίησιν τοῦ πανηγυριστοῦ δὲν καταλαβαίνεις καμμιὰν ἀνάγκη νὸ δώσῃς τὸ ἕνα 10 ἢς χιλιοσὸν, εἶτε τὸ ἕνα 100 ἢς χιλιοσὸν, εἶτε τὸ ἕνα ἑκατομμυριῖος χιλιοσὸν τῆς περιουσίας σου γὰρ ψυχῆς; ποῦ σβένουν σὺν γὰρ τὰ μέσα στὰ χαντάκια κ' ἀπάνου στὰ σκαλοπάτια τοῦ παλοῦ σου!

Σὲ ρωτῶ λοιπὸν, ποῦ εἶνε τὸ καθῆκον αὐτὸ! Ποῦ εἶνε, ἀγαπητὴ κυρία; Κίθεσαι, κατῆμεν κορτίτῳ τοῦ Κόσμου, καὶ παῖξαι μέσα στὸ σπίτι σου, μέσα ἐπὶν ἡσυχίαν σου, παίξαι σὺν τῷ παιδί σου Σοπὲν εἶτε Μιχαῖλ, ἐνῶ σὺν κατῶφλι πεθαίνει ἕως ἀνθρώπου. Πεθαίνει ἕως ἀνθρώπου! Μέγιστο γεγονός! Καὶ δὲν βλέπας πῶς; εἶνε μὲ μισὴ πνοή, καὶ τὸν παραμερίζεις γὰρ νὰ περῆσαι, νὰ πᾶς ἐπὶν ὄρατα σου συνασπισομένη! Μὰ ὁ Σοπὲν εἶνε ἡ καρδιὰ τῆς ἀνθρωπότητος ποῦ θρηνητὴ γὰρ τὴν δυστυχία, ὁ Σοπὲν εἶνε ἡ λυπηρὴ πνοὴ ποῦ ξεφεύγει μὲς ἀπ' τὴν ψυχὴ αὐτῆς πὺ συντρίβεται μπρὸς στὰ μάτια σου, μπρὸς στὰ μάτια σου!...

Καὶ νὰ τὴν ἀπ' τὴν ἄλλη μερὰ τὸ ἄλλο τὸ γεγονός, ἢ Ἐκθεση. Γὰρ τὴν ἀδιαφορία τοῦ κόσμου δὲ λυπήθηκα γὰρ τίποτα ἐμπορικοῦ; λόγου, ὅπου; ἴσως ἴσως; νομίζον ὑπερκοί, ἐνῶ γὰρ εἶνε τόσο γυμνοὶ ἀπὸ σιδήματα οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου μας, γιατί δὲν τοῦς κάνουν καμμιὰ ἐντίπωση τὰ ὄρατα πρᾶγματα. Ἀπὸ περιέργεια τὸ κάτω-κάτω.

Τάπαμε καὶ τὰ ξανόπομα. Ὁ κανένας; καὶ εἶσαι σημάτια ἔχει ἡ Τέχνη καὶ πῶς; ὁ ἄθροισμα πὺ ἀρχίζει νὰ τὴν καταλαβῆται γίνεσαι **πραγματικὰ** εὐτυχῆς καὶ **πραγματικὰ** εὐγενῆς. Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα λυπάται κανένας νὰ βλέπει τοῦς ἀνθρώπου; νὰ ἐπιμένουν νὰ ζοῦν μ' ἕνα μονότονον τρόπο, χωρὶς βελύττες; συγκινήσεις; ἀπὸ εἶνε; ποῦ ἔχει ἕνας βέρβρος.

Ἐξ οἷστας τῆς ἀδιαφορίας τοῦ πολλοῦ κόσμου ἢ συγκινήσῃ μου ἀπ' τὴν γιορτήν ἄλλων ἀνθρώπων ποῦ ἀγαποῦν τὴν τέχνην πῆρε μέσα μου κάποια **ἐντασις θαυμασμοῦ** γαυτοῦ; τοῦς κυρίως. Κατὰ τέτοιες ψυχῆς, ποῦ μπρῶσαν νὰ ὑψωθῶν ἀπὸ τὸν ἀπ' τὴν γενικὴ μετριότητα καὶ ἀσθηθῆσαι, εἶνε γὰρ μέγα σὰ μὰ παρηγορῆ ἐγγύθησιν γὰρ καλύτερη, γὰρ ἀνθρωπίνωτερον μέλλον. Ναί! Αὐτοὶ οἱ ἄθροιστοι ἔξα ἴσον μᾶν ὀλίγηρῳ κοινωνία ποῦ εἶνε γὰρ κρέμασμα, σὺν φωνῶσαι πῶς; δὲ εἶνε βίβριση καὶ πῶς; ἔξω νὰ ζῆσαι. Τὸ σκολοῦ τῆς, τὸ σπίτι τῆς, οἱ σχέσεις τῆς; δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασίαν γὰρ τὸν πολυμό. Αὐτὸ νὰ τὸ καταταλῆται.

Κάθε ἐπισημὴ καὶ κάθε λόγος, κ' οἱ τίττοι, κ' οἱ Καμπαῖνοι καὶ οἱ Τυροκοῖνοι εἶχανε, ἔχουν καὶ θάχουνε ἐμπόρον, λεπτὰ καὶ καλοπέρας. Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασίαν. Τί τίχα! Τὸ κάθε ζῶον πλατῆσαι γὰρ νὰ ζῆσαι, νὰ φάει, νὰ πεινάει. Καὶ τὸ διποδο, ἂν κᾶτι εἶνε φασαρία γὰρ νὰ κάμει λεπτὸν, δηλ. γὰρ νὰ ζῆσαι, πρέπει νὰ φωνάξῃ ἐν χοροῖς καὶ τυμπάνοις; Ἐδῶ εἶνε ἡ ἀνίγκη ποῦ μιλᾷ. Μὰ ἐκεῖ ποῦ μιλᾷ ἡ θυσία, εἶνε κανόνους σὺν τῷ. Τὸ ξανάλεγο: Κ' ἔδῶ, ἐπὶν Τέχνη, ἴγνος **Καθῆκοντος** Ναί, εἶνε καὶ ἄθροιστον νὰ ἐνδιαφεροῖται, π λισοῖν εἶνε δὲ

ποῦ μολεῦθησαν καὶ μινύσανε. Οἱ πληγῆς ἀπ' τὸ ξύσιμο. Εἶναι ὀρισμένα μέρη ποῦ γδέρναι κανένας εἶσαι μὲ τὰ νύχια του.

Τὸ καλαμποκόδαρο, ἀπ' τοῦς στραγάλους ὡς τῆς γάμπες. Τὸ στήθος κατὰ τὰ βυθία, κ' ἡ πλάτη. Ἡ πληγὴ τῆς πλάτης γίνεσαι μὲ τὴν σιδερόβεργα τοῦ ντουφεκιοῦ γὰρ μὲ τὴν μύτη τῆς ἐπιβολῆς, γιατί τὰ νύχια δὲ φτάνουν ἀνίμεσα στοῦς ὄμους. Εἶναι μίαν ἀπόλαυσιν τραγικὴν τὸ ξύσιμο. Ἐνας ἡδονισμὸς γλυκῆς καὶ μεθυστικῆς ποῦ τὸν παρατείνει ὡς ποῦ νὰ πιαστῇ τὸ χεῖρι σου ἢ νὰ γιομίσουν αἷμα τὰ νύχια σου.

(Ἐξα συνέχεια)

Οἱ Πηφλιώτες καὶ τὰ σκολοῦτα τους

Ἀγαπητὴ κ. διευθυντῆ.
Ἡ Κοινότητῃς μα; ἀριθμοῦσα πίνω ἀπ' 600 σπῆλα, δὲν κατῶρθωσ ὡ; τὸ σῆμα νὰ ἔχει τὸ ἀρραγωγέιστον τῆς. Δὲν θὰ ἐξετίσωμε τὸν γαῖ. Τὸ παιρὸ μας τὸ ἀρραγωγέιστον, φησισμένο στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας, βρισκῆσαι τὴν ἀπομύρσο. Τὰ παιδᾶ μῆδὲ μὲ τοῦς διδασκάλους; τὸ ἐγκατελείψαν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἄν ἔμεναν θὰ ἴσθ ἀποκοτῆα. Οἱ γονεῖς τῶν βέβαια δὲ σάφθησαν νὰ τὸ στέλλουν ἀπὸ τόρα στοῦς Ὀθωμανοὺς παραδείσους.

Ὁ κ. Νομάρχης; ἔξετίσαι, καὶ πιστεύω τὰ παράπονά μας νὰ τὰ ἔβρα δίκαια. Καὶ μὰ ποῦ τὰ δικά τὰ ἔχουμε, ἢ δαπάνη δὲν θὰ ὑπερβῆ τις 40 χιλιάδες δραχμῆς.

Οἱ ἀντιπροσώποι μας, σὺν ἐρχομὸν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως κυρίου Παπανορέου, ἔδωσαν ὑπόμνημα μὲ ὡ; τὴν τὴν δὲν εἶδαμε τίποτα. Μὰς φαίνεται πῶ, διὰ τὰ ὑπομνήματα μας; μουχλωδῶν σὺν τῶν ἄνω τῆς κᾶθε μᾶ; ἀρχῆς.

Ἡ Κοινότητῃς μα; δὲν ἔχει πόρους; αὐτὸ μᾶς; τὸ διαβεβαίωσε ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κοινότητος μα; μᾶλλον δὲν νὰ δώσῃ ἢ Ἐκκλησία μας ἕνα μέρος μὲ τὴν ἐγχεσιον πρῶτα τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐκκλησιαστικῶν. Ὀλίγη καλὴ θέλησις τοῦ καλοῦ μας Νομάρχου θὰ φέρῃ τὸ ἀναμενόμενον ἀποτέλεσμα. Ἄς ἐξετίσαι, τὸν παρακαλοῦμε θερμὰ, μὰ ποῦ ἢ δαπάνη εἶνε μικρῆ. Γιατὶ τῶρτ καθῶς; ἔξεραε μᾶλλον μὲ τὰ δικά μας τὰ παιδιὰ προσετέθησιν καὶ ἄλλα τόσα προσευχοῦσαι. Κεῖτοι πρὸς τὴν ἄνοι μᾶς ὄλο τὸ πλῆθος τῶν παιδιῶν μας τὸ ἐδέχθη ἀφῆτο, τὸ Παρθεναγωγέιστον μᾶς παστομένο σαρδελῆδῶν.

Πάφια 27-7-23
Ὁ Σ. Ε. Σ. Παμφύλον

Νὰ σοῦ πετύχει χωροφύλακας!

Ἀγαπητὴ κ. διευθυντῆ,
Γράψαι παρακαλῶ ἐπὶν καλὴν εἰσημῆριδα ἕνα ποῦν παρῆξον ποῦ γίνεσαι ἔδῶ. Ὁ χωροφύλακας; ἴσως. Σκοπελῆτες; ἔδῶ κᾶτι τὸν ἔμπορον, καὶ τὴν ἔμπορον... Πουλιὰ τὰ παραθυροῦσαι καὶ τὰ κεραμίδια σπηθῶν καὶ ἄλλες παρόμοιες δουλιᾶς. Ὁ κόσμος; ἐρωτᾷ ποῦ βρισκόμαστε καὶ τὴν κατάσταση εἶνε αὐτῆ. Δὲν πῆρε εἰδοποίησιν ἡ προϊσταμένη του ἀρχῆς;

Ἰππικὸς 27)7)23
Μὲ ὑπόληψη
Α. Βαλάνης

Ἐρατὴ χειρονομία τοῦ ΣΕΣ

Σκοπύνας
Ὁ Σύνδεσμος Ε. Σ. τῶν ἐπιθῶν τῆς Σιουῦτας; μᾶλλον ἔρασε πῶς; ὁ φησιστὸς συνάδελφος; Μιχαῖλης Γρ. κοιτότανε ἀρρωστος ἐπὶν ἐσθῆν δίκως καμμιὰ ἰατρικὴ περίθαλψη καὶ δίκως; μέσα γὰρ νὰ γαρτεφῆται, πληρώσει τὸν γαστρὸν κ. Γ. Σανίδη γὰρ νὰ τὸν κυττάξῃ, δείχοντα; ἔσαι ἕνα ὄρατο παράδειγμα συναδελφικῆς; ἀλλήλων; καὶ ἀγάπης.

ἄνθρωπος, γὰρ τὴν ζωηροφικὴν καὶ γὰρ ὅσα θέλει; ὅταν σοῦ καποῖσαι, νὰ τὰ ἐπικαλεσθῆσαι; γὰρ νὰ φουσκώσῃς σὺν δύνος πῶς; κ' ἐσθ' ἀνίγκης σὲ πολυτιμὸν λαὸν. Εἶμαι ἐγὼ, ὁ τεχνίτης, ποῦ μὲ τὸ σῆμα μου κρατῶ τὴν ὑπόληψιν τῆς φυλῆς σου ἀψηλά, ἀπ' τὸ μέγος ποῦ λέγεται; πρόδοος; καὶ εὐγένεια.

Πολεμῶ μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς γὰρ νὰ βαρυσκοπῶ, γὰρ νὰ μῆν διαχωρῆσω μπρὸς ἐπὶν κτηνωδία. Γι' αὐτὸ ἔχω δικαίωμα νὰ σοῦ ζητῶ νὰ πᾶς ὡ; καθῆκον τὸ ἐνδιαφέρον γὰρ δὲ κᾶτι, γιατί ἢ δουλιὰ μου εἶνε ἐκδηλώσις τῆς φυλῆς καὶ ἔσθ' ἕνα μόνον δική μου. Καὶ ἐπὶν ὑπόληψιν τῆς φυλῆς φωνασκεῖς οἱ ἔσαι; καὶ ἐσθ' ἀποκρίματα.

Νᾶ, γονὸ μιλῶ ἔσαι.
Φ. ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Ἰσθλία μὲ δόσεις

Μὲ μηνιαῖας δόσεις 10, 20, 30, 40 καὶ 50 δραχμῶν; ἀγορῆσαι βιβλῆα μας 100, 200, 300, 400 καὶ 500 δραχμῶν.
Χ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ καὶ Σα
Ὁδὸς; Σοφοκλέους; 3.— Ἀθήνας

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

“ΣΚΡΑ”

ποιήσῃς δευτέρῳ
λιαντικῶς Δρχ. 3.50
ἀπὸ σήμερον

Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἐβρου

Ἀγαπητῆ; **Καμπάνια**
Ἐπιλοοῦσθαι τακτικῶτα νὰ σὰ; πῶς καὶ νὰ σὰ; ὁ βεβίσι μὲ κολὸν μεγάλην προσηχὴ καὶ δρεβῆ; γιατί μᾶλλον σὲ σὰ; βρισκῶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, ἀπὸ δυστυχῆς γὰρ τὰ κανένας δὲν φροντίζει καὶ ἀπαφροῦσιν ὄλο τὸσο πολὺ.
Πραγματικῶς; εἶνε ἔπικνος καὶ τιμῆς μας μεγάλη, νὰ καυχήσῃται πῶς; μῆνον μᾶλλον; ἔχουμε ἐφημερίδα, ποῦ μπόρει ὁ κανένας μᾶς νὰ μιλήσῃ μὲ θάρρος καὶ καὶ νὰ πει τὰ παρῆξονά του.

Ἐδῶ μᾶλλον πῶς; τὴν ποθητῆ μου **«Καμπάνια»** διὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἠσιοῦ μᾶς τρέχον γὰρ νὰ ἀκούσῃν τὰ καλὴ τῆς λόγια καὶ μετὰ, εὐχαριστημένοι, ψεύγουν σχολάζοντες; ὄλο σὲς τὰ γραφόμενα μὲ πολλὰ πολλὰ μνῆρα.

Δὲν παραλείπω δὲν νὰ σὰ; πῶς, πῶς καὶ ἔδῶ τὸ μέσοπὸ μᾶς ἀπέχθησῃ καὶ περὶ διέει, ὅπ ν κᾶ σὰ; στένω γὰρ νὰ δῆσαι.

Ἐδῶ, περὶ τὸ καλοκαίρι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε καὶ χωρὶς νὰ μπόρῃμε νὰ ἀπολαύσῃμε τις μαγευτικῆς; τοῦ βραδυῆς. Οἱ μέρες φεύγουν, πετοῦν, καὶ σὲ λίγο θὰ μᾶς; βρεῖται κᾶτι ὁ ἀγρὸς χειμῶνας ποῦ τόσο μᾶς; ἔχνη φεβρῶς.
Τ.Τ. 912, 18-7-23

Μὲ πολλὴ ἀγάπη
Τάκης Πολυγιάννης
21ον Συνα Π.

Νὰ μὴν ξενασκηθῶσαι κεφάλι

Ἀγαπητῆ; **Καμπάνια**

Μόλι; κατῶρθωσα τέλος πάντων νὰ πῆρω τὸ ἀγαπητὸ σας φύλλο, ἢ; ποῦμε τακτικῶς (διότι πρὶν ἔσαι 20 ἡμέρες; νὰ μ' ἔλθῃ καὶ τὴν ἀπὸ τῶν 10, ἢ; εἶνε δὲ) καὶ εἶδα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκλογῆς; τοῦ Σ.Ε.Σ. διότι νὰ ἔξερατε δὲ ἂν καὶ μακρὰ εὐρισκόμῃται, μᾶλλον ἐπὶ τῆς Ἐρατῆς, ἐπὶν ἀριστερῆ μερῇ τοῦ Ἐβρου, παρακολουθῶσαι ἀπὸ κῆντᾶ, καὶ μάλιστα μὲ συγκίνησιν τὸν ἀγῶνα τῶν ὀλοῖον ἀναβάται, εἶ; τὸν ὀλοῖον καὶ ἡμεῖς; θὰ εὐρισκόμῃται πάντοτε εἰς τὸ πλευρὸν σας.
Τὸ χεῖρι μου δὲν ξεύρει; τί εἰδους συγχαρητήρια νὰ κάμει, τόσον εἰς τοῖς ψηφισάντας;—διότι τέλος πάντων ἔξερατε νὰ τὸ καταλάβουμε ἐμεῖς; οἱ ἐφεδρῶν οἱ ὀλοῖοι 10 χρόνια τὴν ἔχουμε τὸν εἶμα μας, καὶ νὰ ἐξαρῆσθῃμε τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακόν, ὅσον καὶ τοῦ, ψηφισθέντας, εἰς τῶν ὀλοῖον τὸν πρόσωπον λάματῃ ἢ ἀγάπῃ, ἢ ὀμῶνισον καὶ ἢ καλὴ καρδιᾶ.

Ἐπιτέλους; πρέπει νὰ τὸ καταλάβουμε, ὄλο μας, δι; εἰς τὰ χεῖρα μας εἶνε ἂν θὰ ἡμπορέσῃμε νὰ ζήσῃμε, διότι τὸ παρελθόν; μᾶς; ἔδιδε; πολλὰ κᾶτι, πιστεύω. Καὶ ἀλλοῖμονον ἂν πέσῃμε σὺν χεῖρα τῆς; σαπίας; κοίρας; εἶνε τὴν ὄλοῖον τὴν ἔχει κοινότητα μὲ τὰ κτηνηματα ἢ Σωτηρία Ἐπαναστάσεως, νὰ μῆ τὴν ἀφήσῃμε πλέον καὶ ξανασκηθῶσαι τὸ κεφάλι.

Προσηχὴ μεγάλη χροιά; εἶνε, ἀγαπητῆ συμπολιτεῖσαι.
Μέτωπον Ἐβρου Τ.Τ. 904
τῆ 20-7-23
Μὲ ἀγάπη
Ἐδσρ. Σινεμάς
Ἀνοστή; Πιζκοῦ

Γενναῖες ψυχῆς εἰς ὁμορφῶν κορμῶν

Τ.Τ. 900 σὰς 22 Ἰουλίου 1923

Ἀγαπητῆ; **Καμπάνια**

Μὲ κᾶτιερῃ εὐχαριστήσῃ σου γράφω σῆμα, γὰρ νὰ σοῦ δὲ βεβίσιω ἐγκαρδία συγχαρητήρια ἀπ' ὄλους τοῦς ἔδῶ πατριώτες; μας, γὰρ τὴν ὄρασιν σου, τὴν ἀποστολικὴν. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ τῶνουμε καμάρῃ, διότι οἱ Μυτιληνοὶ, ποῦ μπόρῃσαι ἐπὶ τέλος; νὰ ποθητῶσαι ἕνα τίμιο ὄργανο; κάθε καλῆς ἰδέας; καὶ ἰδιότερα; ὄλο οἱ στρατιῶται; γιατί τὴν **Καμπάνια**; τὴν ἰδρύσαι; καὶ κοπιᾶσαι γιαντῆν ἐφεδρῶν. Σὰ; στέλω τὰ συγχαρητήρια καὶ τις εὐχῆς ὄλων τῶν συμπατριωτῶν μου. Καὶ τὴν ὄρα θὰ εἰ παρακαλῶσαι νὰ μᾶς; ὑπερασπίσαι ὅσο μπόρῃσαι ὁ ἕνα ἄγῶνα ποῦ θὰ ἀναλάβῃσαι. Σῆμα προτείνουμε μόνον, ἄθροιστο ἐπιλοοῦσαι, σὺν ὅσαι λυθοῦσαι κ' ἔσαι; νὰ διπλώσῃσαι ὅσο μπόρῃσαι γὰρ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ σκοποῦ μας.

Ἐἶχε τὴν τύχη νὰ παρακολουθῶσαι καὶ νὰ τῶν μέρους στοῦς ἀθλητικῶς ἀγῶνας ποῦ ἄναι ἐπὶν Κο

ΚΑΜΠΑΝΙΕΣ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

Αλωσιότης 30.

Η ειρήνη υπογράφτηκε. Για την Ελλάδα όπως την κατέκτησε ο Κωνσταντίνος, ύστερα από την άκαταμάχητη και ηρωική διαδρομή του στρατού από 1922, είναι η παιδί εντιμής ειρήνης και με λιγώτερο όδυμο υμνήσους ορούς. Έν ουρανίσι με τη συνθήκη των Σεβρών και την ξεχωριστή θέση που είχε η Ελλάδα από το 1918 ως το 1920 στα Βαλκάνια και στην Ανατολική Μεσόγειο, η ειρήνη της Δωζάνης είτε και τι που κάνει να κοκκινίζει από ντροπή και να κάνει κάθε γενναίο φαντάρα και κάθε έντιμο Έλληνα να βράζει από αγανάκτηση και να σφίγγει τους γρόθους του ενάντια σ' εκείνους που έγιναν αίτια του μακρανυμνήτου.

Να πολεμή δέκα χρόνια ο φουκαριός ο φαντάρας, να βασανίζεται αυτός και η φαμίλια του από τη πείνα, το κρύο, τη φτώχεια, να σκορπεί τα κόκαλά του σ' ανατολή και δύση, και το αποτέλεσμα;... Α δεν βρισκότανε μερικά παλλημάρια την τελευταία στιγμή να σταματήσουν το κακό, ο δυστυχισμένος φαντάρας θα έβλεπε οκλαβωμένη την πατρίδα του, και τον όχτρο — και τι όχτρο — να διαπεράσει ως το Ταίναρο.

Ας μὴν προσπαθούμε να ριζώσουμε την εθιμική στους μεγάλους και δυνατούς, τους Φράγκους και τους Εβραίους, τον Α. ή τον Β. Εκάταματα την αλήθεια ως κυτταξοίμα. Ξίμαζε με τα βικά μας τα χέρια βγάναμε τα μάτια μας. Αποδειχτήκαμε έθνος με χαλασμένο κεφάλι και με αδύναμη, πρόσκαιρη, σάπια, ψυχή. Το πάθημα ήταν πολύ τσουχτερό. Και αν δε βρεθόνταν δόλιοι, έλεγκτοί Έλληνες με γενναία ψυχή να αρχίσουν να γιατρέφουν αυτό τον άρρωστημένο άνθρωπο που λέγεται Έλληνας, ως μὴν έλλίζουμε τίποτα. Με μαλακώματα, δουλειές δε ξεπερδεύουν. Μόνον γενές καρδιάς θα παρασύρουν το λαό γιατί δ,τι, και να λένε, ο Λαός τραβιέται από την άρεση, την ασυμφωνία και την παλλημαρία.

είνε καρδός και να φροντίσουμε να διακρίσουμε καλές ψυχές, απ' τις καινούριες. Τιμές και για την ανούσια ζωή της Πατρίδας μας; και πώς να γίνουν ψυχές, δρμολιές, πρέσα πρώτα να διακρίσουμε γενιά και δμάρτυρα κορμιά. Είναι καρδός να φροντίσουμε για το, έδω; που σαρξίζον μέσα στα καρναβία και στα διάφρα αίλα έντρο. Όλοι έχουν την καλή θέληση να λήσουν τον άμαρρο άγέρα του Γενεσιτισμού, τους λείπει όμως πρώτα — πρώτα το Ίδιο το Γενεσιτισμό κ' ύστερα, τα μέσα. Θυμηθήτε λιγάκι πώς και ποιος — στα χρόνια σας — ή Μυτιλήνη είχε δύο γενούς, αθηναϊκούς συλλόγους; τον Άτλα και το Διαγόρα και είχε να επιδείξει πάντα θαυμασιούς αθλητές, σποδ, Πανελληνίους αγώνια. Έχουμε ευνυχός μένος θαυμασιο — τον Γαλά — που θα μπορούσε να γίνει ο τέλει Γενεσιτισμός, ο σημείο που να μην υπάρχει άλλο στην Ελλάδα — και ξέρουμε πώς τα ήγα λειφά που θα χραιστατούνε θα βγούν εθνοετα.

Είναι ντροπή με άόληση Μυτιλήνη να μην έχω το Γενεσιτισμό της, τη στιγμή που η Κομοτινή προκηρύσσει Πανθηραϊκούς αγώνια, όταν ο Βολος, ή Σπάρτη, ή Ααρσασ, ή Χίος, μερη κοιδ μικρότερα απ' το δικό μας, διαμαρτύρονται να στείλουν τους αθλητές των σποδ, Πανελληνίους αγώνια, που θα γίνουν το Σεπτέμβριο.

Αυτά που τὰ; γράφο είναι ο πόθος όλων των Μυτιληνών που βήκα στο Μέτωπο. — Όσοι μωδ έπικνε πώς θα σέ γράψουν, γιατί μόνο σέ σένο, λένε, θα φέρουν τον καλύτερο άποσποση της δημοφφης ιδέας που ζητούσε την πραγματοποίηση.

Μ' εκτίμηση
Λ. Γ. Κλάβης Παλαιολόγος
4ου Ίνκικου Σύντος
Τ. Τ. 900

Τὰς σφραγίδας σας από ναυσιούκ στον ΜΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟ (Μπάς φατάρ). Παράδοσις έντός είκοσιεπταώρων.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ!

Οι στρατιώτες του Έβρου έρχονται. Έρχονται άφου έλασαν ένα δδνηρό επί θήκη λόγγη. Έρχονται άφου ήκησαν με μεγάλη άναιμιαχη νίκη. Σάν τους βλέπετε να περιάνε να βγάξτε τα καπέλα σας. Είναι αυτοί που κριτήσαν Έλληνικά τη Μυτιλήνη. Είναι αυτοί που σάσανε την τιμή σας, την αειρόσια σας, τη χιήματί σας, την Τριπέζι σας, το μαυσαλάκο σας, τις γυναίκες σας, τη ζωή σας. Είναι αυτοί που σταμάτησαν τον άλλόφυλο καταρροίτη στον Έβρο και δε μὰ; έκανε δέν, και δε μὰ; έκανε γής μαλάδα δίου, και δε μὰ; έκανε Σμύνη και Μικρασια δίου. Είναι αυτοί που σά; γάσαν απ' το πατάκαρι, απ' τη σκλαβιά, απ' το ξεπόλεμα των κορτσιών σας. Είναι αυτοί που σά; έπέρωσαν να ζήτε ήσυχα, άνετα και άνεταπαικά. Μην το ξεχάτε λοιπόν, παρακολούθα. Και το σπουδαίο; Μην τους αναγκάσετε να σά; το θυμίζου κομμιά φρά.

ΠΥΚΝΩΣΑΤΕ ΦΑΛΑΓΓΑΣ!

Έρχονται οι συνάδελφοι του Έβρου. Οι Συνάδελφοί μας, του; άνοτγουν με δακρυσιμένα μάτια την άγκυλιά, τους φιλάνε στο στόμα μενα δίδοθεμο «καλός ήθετε», και τους σφίγγουν δυνατά τα χέρια και γερά χέρια, που μόλις απόδσαν το νουφέμα του φρουρού. Το Έθνος τους ευχαριστεί, και ή Φυλή του; εγνωμενεί. Είναι οι άβρα συνησισαί της Έλληνικής Παράδοσις. Ο Άντατος π' ο μόλις έπεριε στη Γής έπικνε κοινούρας δυνάμεις για να ζήτα ηρωικά και να ξαναπαλλάξω, είναι ένα άφαι, ένα Έλληνικό παραμύθι. Συνάδελφοί! Ω; και να δώξετε με την άδύροση ψυχή σας και με την άστολήν σας; πισθαρία, τον κίνδυνο τον ήσπερικό, έμεις ιδώ άγνοιστήκαμε να φιάσουμε τους Συνάδελφους μας, περιήσανα και τίμα μετερέα για να πολεήσουμε τον δουσιτικό έχθρο, την άνηθικότητα, τη συλλαγή, την πολιτική και κοινωνική ασπίδα. Και μαζί, για να φιάσουμε έα γερό άκοκομα για σά; για τις κοινωσιμένες απ' το γυλιό πλάτε; σας. Συνάδελφο! Από σήμερα μπαίνει κασεί; στις τήρες του είντικού Στρατού μας. Α σφίστετε πένου μας και σφινώσατε φάλαγγες!

Ο ΜΕΤΑΞΑΣ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

Λοιπόν ο Γιάννης ο Μεταξάς, άκακνος Στρατηγός της Μικρασιατικής έκστρατείας, παρουσιάστηκε και στη Μυτιλήνη μας. Και παρουσιάστηκε με όλες τις τιμές; του παλιολαδίτη Κωνσταντινικού κομματάρχη. Και παρουσιάστηκε με όλη τη σκηνοθεσία που συνεδισα το κόμμα το Βασιλικό να βάζει γύρου στις έπίσημες έμφανίσεις του. Μια δολοφονία. Το πράμα έγινε πολύ φυσιολογικά. Πάνω σδή τη Μυτιλήνη, όπως ξέρετε, έκολληθήκαν δυο εικόνες του χαλβαδένιου στρατηγού. Η μια στα γραφεία του κίτρινου δημηγοράκου — ή εικόνα τάφεντικού που τρώμε το ψωμί του — ή άλλη σένα καφενέ.

Ένας πρόσφυγας φα'ατικός πήγε και γύρεψε απ' τον καφετζή να κατεβάσει την εικόνα. Και καφετζής έβγαλε το ποιόλι του κίτρινος να βιαξά στα χαμένα μέσα στον κόσμο πουάστερο τον καφέ του μετά και άνευ Μεταξά. Ένα παλλημαράκι, μαθητευόμενος σωφέρ, πήρε δυο σφαιρές στην κοιλιά και πέθανε λένε. Δυο τρεις άλλοι λοβώθηκαν.

ΠΕΡΙΦΗΜΑ

Αυτό σημαίνει άγαπητοί συμπολίτες πός; σεί εκλογεί πρέπει να γίνωσιν ταχέως. Ο Έλληνικός λαός δεν δύναται επ' άπειρον να βλέπει τα δικαιώματά του περιορίζονετα παρά των άνθρώπων είντες θέτοισιν έν ήσσανι μερα τον Κοινοβουλευτισμόν σπδ την άτομικήν των θέλησιν. Έμπρός λοιπόν για εκλογές, και δεν συμμαζέβεται. Η παλιά Ελλάδα θέλει να δει την κάλη, την ψηφολλέτη, τον κομματάρχη (κοκορέσι, κοκινέλι, ζέξα, έρδε Νικόλα κρίνιζισα, και τους φάγαμ). Έν τώ μεταξύ ο μυζιθρένιος στρατηγός βγαίνει απ' την αιδετηρότητα. Κατέβηκε απ' την κορβίνα του και νυροβολεί. Μπάμ! μπάμ!

μπάμ! Πάρ' του; κάτω. Δεν είναι τουρκοί, άδελφοί, δεν είναι τούτες; δεν είναι ο Κεμάλ. Αυτοί κα'ω; να όρίσουν. Φιάνει νάχουνε μαζί τους και τον κρίνιζισα και τη χήρα; Έδώ πέφτουν πρόσφυγες, σκοτώονται παιδιά. Έρδε και ζέξα άδελφοί!

ΠΕΡΙ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Να περ. είναι πρόκειται ληπό. Πρόκειται περί ψηφοφορίας. Ο Κωνσταντίνος; ψήφισα. Τα σφαιρίδια του τα ξέρουν; δίοι. Ο Φατοά; ο Βενιζέλος; ο Κωνσταντίνος; ο Κυβαφίτης. Του; ψηφοφόρου; του; ξέρουν; δίοι. Είναι ή μορφή του κρίνιζισα με νόμους του άσθροκομειτικού προφίλ μάρκα; Μασιρανώνη. Το κόμμα έγγάξεται και στην Αντικωνσταντινή Μυτιλήνη. Ο κίτρινο; δημηγορικός τρέβα τα χέρια του. Πάει ένας ψήφος προσφυγικός. Το κήρυγμα π' εις μπρό. Χαλά τα μεροκίματα. Πάει με χρόνους με καιρούς; πάλι δικί μας θάνα. Και το Τριέλω κ' ο Έπιστομός; και ή Περιθαλή και το Γενικό Ταμείο. Καρόσιε την παρέ, το λοιπό.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ;

Με την ευκαιρία αυτή ρωτάμε εύλαβώς; και με άπειρον σεβασμόν τους; διαφόρους τμηματάρχες της χωροφυλακής; που παραθερίζουν κατ' άνάγκην εις την πολύ ώραιαν Νήσον μας. Ένας νόμος; απερί όπλοφορίας; εναντίον τίνος; έφαρμόξεται λοιπόν; Μήπως; εναντίον των καθηγητών των Ίερών;

ΣΥΣΤΗΝΟΥΜΕ

Συστήνουμε στον κ. Αρχηγό της; χωροφυλακής; το χωροφύλακα που άνοιξε στο Ίππειος έμπορικό πορτοπαρταυρόφυλλων. Να τον γιομίσουμε άχυρο, να τον μαλασώσουμε και να τον στήσουμε για νικέορ στα Γραφεία Στεγασώς Προσφύγων. Δεν μπορούμε να ποδμε με πασιρικά τα πράματα για λόγους που εύκολα καταλαβαίνει κανένας. Μα θέλουμε να δοθμε πώς; θα πλερωθεί αυτός; ο μνημειώδης χωροφύλακας.

Η ΦΙΛΗ

Η φίλη και ήγαπητή τοθα Έλ. Λόγγου, σκοτώνεται αυτή; τις μέρες; να καταργήσει με όλα της τα δύνατά μια διαταγή της Αστυνομίας μας που άνακούφισα δλον τον κόσμο που δεν κατόρθωσε με τις οικονομίες του ναλοχτήσει αυτοκίνητο. Και παρασταίνει με Ντάνικα χρώματα, τα βράσανα ένους αυτοκινητούς; ύποστηρικτή της, που για να κάνει ο δύστιχος; τη γύρα του Μακρό — Γαλιού — Χρυσόμαλλης; με τάφτοκίνητο του, τρώει λέει... μιν άνωρα περιούσιότερο παρά αν πάγαινε όλοστω μες απ' τον κόσμο των πληβίων που βγοίνει να πορπατήσει το βράδυ στην άσρογαλιά. Όταν ή λέξη άδιαντροπεί; δεν είναι άρκετά δυνατή για να χαρακτηρίσει το πράμα; δεν έχουμε γιώμη στο ζήτημα. Για την ιστορία σημειώνουμε πός; ο Διευθυντής της «ήγαπητής»; είναι που πάτησε το πρώτο προσφυγάκι σαυτόν τον δρόμο.

ΜΗΔΕ ΒΟΥΝΑ...

Κλαίει και θρηνεί και ομώζει οίμωγά; πλατυχώς; σάν του Πολυφύμου; ο δύστιχης Άθανάσιος Γκράβαλης; ο Άντιαλλαγένας... Και οι θεήνοι του γεμίζουν κατεβατά όλόκαμα μέσα στη «Φωνή» του. Θέλει να μάθει το νεύμον κοινόν; και ή γενναία φρουρά την ατίαν των κοσιτών του άγαρητού Θανάση;

Μή; ναι θερά; που πολεούν; Μή; τα βουνά; μαλώνουν; Μή; δερ άν; πιν; πολεούν; Μή; δε βουνά; μαλώνουν.

Μα συνέβηκε κάτι τρομερότερο. Διώξαν το Θανάση απ' την Επιστροφή των Προσφύγων. Η κατάστασις; θολούται. Το ύπουργικό

Συμβούλιο; συσάπτεται πυρκαωδώς. Ο κ. Δοξιάδης; θα αναγκασθεί ίσως; να υποβάλει παραίτηση. Δεν αποκλείεται να ματαιωθεί και το Προσφυγικό δάνειο.

ΟΙ 12

Η «Σάλπιγγα» και «Ελεύθερος Λόγγος» τσακώθηκαν πάλι. Είναι τα προσέβρια. Ο Παπανδρέου και ο Παρίσης; έτοιμάζονται για το μεγάλο μάτ; της πολιτικής πυγμαχίας. Ο Διγενής; Ακρίτας; μπαλένι στα μαρμαρένια άλώνια. Ω; την ώρα το παιχνίδι το χάνει ο κ. Παρίσης. Τα επιχειρήματά του γυρίζουνε εναντίον του σάν άχάριστα βέλη που έπιστρέφουν στη φαρέτρα τους μαδημένα. Η «Σάλπιγγα» κατηγορά τον «Έλ. Λόγγο» πός; δεν είναι «σαδέ» φιλελεύθερος; μόνο είναι λιγάκι «βαρδός; και δχ». Ο «Έλ. Λόγγος» άραδιάζει επιχειρήματα-γεγονότα, γύρου στη δράση του Παπανδρέου μέσα στη σταδιοδρομία του Έθνικού ζητήματος.

Η «Σάλπιγγε» επικαλείται τη μαρτυριά των φιλελευθέρων Λεοβίων; πός; ο ύπερσοχ; Βενιζέλος; στις περσομένε; εκλογές; άποκήρυξε τον Παπαντρέου. Έδώ πρέπει να ποδμε και μες; μια παρατήρηση. Οι Λεοβίοι; δεν είναι τόσο φιλελεύθεροι; όσο Βενιζελικοί.

Σήμερα Βενιζελισμός; δίχως Βενιζέλο; είναι βέβαια; κάτι σάν σκορδαλιά; δίχως; σκόρδο. Ω; τόσο άπομένουν; αι μέθοδοι; και οι πολιτικοί; τρόποι; με τους όποιους; διοίκησε; ο Βενιζέλος; οσο ζούσε; με; την Ελλάδα. Αυτά; τας; μεθόδους; και αυτούς; τους; τρόπους; νοσταλγεί; ο λαός; μας. Αυτά; δε; δεν; είναι; λόγια. Είναι; πράγματα. Στις; περσομένες; εκλογές; οι; Λεοβίοι; δεν; ψήφισαν; τους; 12; φιλελευθέρους; που; ψήφισαν; τον; 12; που; διάταξε; ο Βενιζέλος. Σάν; πιάσετε; αυτόν; τον; κατάλογο; σήμερα; και; τον; διαβάσετε; θα; σταθήτε; σέ; μερικά; ναύμερα; σκορσμένοι; από; τα; γέλια. Σάν; πάτε; όμως; να; πητε; σοβαρά; στους; Λεοβίους; — χωρίς; Βενιζέλο; που; να; το; θέλει; — να; ψηφίσουν; τα; ίδια; όνόματα; θα; δεχθήτε; όλα; τα; λαχανικά; των; λεοβιακών; μπαχτισέδων; επί; κεφαλής. Πώς;

ΑΣ ΠΡΟΣΙΧΕΙ ΠΟΙΠΟΝ

Η «Γκραβαλική Φωνή» λέει πός; δεν; είχε; ψέματα; σάν; κατηγορούμε; τους; Έφφρους; του; ΣΕΣ; πός; έσπίτισαν; μιν; οι; σπένεα; άλλα;... έτσι; της; είχαν; ετά; εκτε; σάνα; την; έσσαν; δ; γαν;... Ας; προσέχει; λοιπόν; άλλη; φρά; και; μην; κναι; γκόφες; στα; κρουσουδ; Γκάρες; που; μπορούν; να; τη; βλάψουν; να; τή... σφραγιάσουν; την; άσπητη; «Γκρ. Φωνή».

«ΑΛΦΑ ΛΥΡΑΣ»

Στο; σημερινό; μας; φύλλο; δημοσιεύουμε; δυο; καινούρια; άνεκδοτα; κομμάτια; του; Φώτη; Κόντογλου. Είμαστε; ευνυχί; που; παραδίνουμε; — μοναχά; έμεις; άνάμεσα; σδλα; τα; Έλληνικά; δημοσιογραφικά; άργαλα; και; τις; λογοτεχνικές; Έπιθεωρήσεις; — να; και; άδημοσίετα; κομμάτια; του; δυνατού; μας; λογοτέχνη; με; το; τόσο; πρωτότυπο; και; προσωπικό; γράμμα. Τα; κομμάτια; αυτά; — στο; έρχόμενο; άδχουμε; κείλα; — τα; παραδίνουμε; στο; καλλιτεχνικό; αίσθητήριο; εκανών; απ'; τους; άναγνώστες; μας; που; το; έχουν; τόσο; καλά; γυμνασμένο; ώστε; να; καταλαβαίνει; τα; άγνα; και; γερά; πνευματικά; κρσιά; και; να; τα; ξεχωρίζει; από; τα; διάφορα; νεροπλάματα; κάθε; ύποκτης; λογοτεχνικής; μάρκα;.

ΔΩΡΕΑΝ

Στους; συνδρομητές; της; «Καμπάνα»; που; προληφθούν; τη; συνδρομή; τους; θα; δοθεί; δωρεάν; ένας; τόμος; διηγημάτων; του; Διευθυντή; μας; που; τυπώνεται.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙΝΙΚΗ Ι. ΜΑΝΩΛΑ

Όδός; Ταχυδρομείου; — Μυτιλήνη; Χειρουργικά; — Όρθοπεδικά; Γυναικολογικά; — Μαιευτικά; Έπισκέψεις; 10 — 12; και; 3 — 5

